

Sygn. akt V Ka 179/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 kwietnia 2013r.

Sąd Okręgowy w Koszalinie V Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia: SO Andrzej Jaracz (spr.)

Sędziowie: SO Marek Mazur

SO Przemysław Żmuda

Protokolant: sekr. sąd. Katarzyna Dzierżyńska

przy udziale Prokuratora Prok. Okręg. w Koszalinie Małgorzaty Siwek-Sokólskiej

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2013r. sprawy

1. O. A. (1), 2. P. K. (1), 3. B. A. (1), 4. D. L. (1), 5. B. Z. (1), 6. B. K. (1), 7. A. R. (1)

oskarżonych z art. 159 w zw. z art. 57a kk w zw. z art. 64 § 1 kk dodatkowo **ad. 7** z art. 178a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego O. A. (1), P. K. (1), B. A. (1), D. L. (1) oraz przez obrońców oskarżonych B. Z. (1), B. K. (1) i A. R. (1)

od wyroku Sądu Rejonowego w Sławnie

z dnia 31 października 2012 roku sygn. akt II K 91/12

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając wszystkie apelacje za oczywiście bezzasadne,
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. L. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem obrony z urzędu oskarżonego A. R. (1) w postępowaniu odwoławczym,
3. zwalnia wszystkich oskarżonych od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt V Ka 179/13

UZASADNIENIE

B. K. (1) i B. Z. (1) zostali oskarżeni o to, że:

w dniu 8 grudnia 2011 r. w S. działając wspólnie i w porozumieniu, publicznie, okazując lekceważący stosunek do porządku prawnego i z oczywiście błahego powodu, dopuścili się czynu chuligańskiego, poprzez bicie pięściami, kopanie oraz uderzanie niebezpiecznym przedmiotem w postaci pałki po całym ciele M. D. (1), przez co narazili wymienionego pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub 157 § 1 kk,

to jest o przestępstwo z art. 159 kk w zw. z art. 57a kk.

Sąd Rejonowy w Sławnie wyrokiem z 31 października 2012 r. w sprawie II K 91/12 :

I. uznał oskarżonych B. K. (1) i B. Z. (1) odnośnie zarzucanego im w pkt I aktu oskarżenia czynu, za winnych tego, że w dniu 8 grudnia 2011 r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu, publicznie, okazując lekceważący stosunek do porządku prawnego i z oczywiste błahego powodu, dopuścili się czynu chuligańskiego, poprzez bicie pięściami, kopanie oraz uderzanie pałkami po całym ciele i uderzenie butelką M. D. (1), przez co narazili wymienionego pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 kk lub 157 § 1 kk czym wypełnili znamiona występkę z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk i za to na podstawie art. 158 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk wymierzył oskarżonym kary po roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 415 § 1 kpk zasądził na rzecz pokrzywdzonego M. D. (1), tytułem uwzględnionego w całości powództwa cywilnego Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Sławnie, działającego na rzecz pokrzywdzonego, od:

a. B. Z. (1) 2.000 (dwa tysiące) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia odpisu pozwu, tj. od dnia 26 czerwca 2012r. do dnia zapłaty,

b. B. K. (1) 2.000 (dwa tysiące) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia odpisu pozwu, tj. od dnia 21 czerwca 2012r. do dnia zapłaty;

III. na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności B. Z. (1) okres jego zatrzymania w dniach 10, 11 i 12 grudnia 2011 roku przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi pozbawienia wolności;

IV. zwolnił oskarżonych B. Z. (1) i B. K. (1) od kosztów sądowych i nie wymierzył im opłaty.

Od powyższego wyroku apelacje wnieśli obrońcy oskarżonych B. K. (1) oraz B. Z. (1).

Obrońca oskarżonego B. K. zaskarżył wyrok w całości.

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i 438 pkt 2 i 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił :

1. mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazę przepisów postępowania, tj.

- art. 4, art. 5 § 2 i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., polegającą na dowolnej ocenie zgromadzonego materiału oraz nie uwzględnieniu zasady obiektywizmu, a także rozstrzygnięciu nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść osk. B. K. (1), co w konsekwencji doprowadziło do ustalenia wadliwego stanu faktycznego oraz nie wyjaśnienia faktycznych okoliczności dotyczących tego;
- jaki był prawdziwy przebieg czynności z udziałem organów ścigania na etapie postępowania przygotowawczego? czy konfrontacje zostały przeprowadzone z wymogami stawianymi przez k.p.k. oraz akta wykonawcze obejmujące sposób funkcjonowania Policji? kto w nich faktycznie uczestniczył? a jeżeli brały w nich udział osoby postronne, to kto? z jakich przyczyn?, na jakiej podstawie?, i jakie były tego konsekwencje w zakresie złożonych wyjaśnień przez współoskarżonych? i ich oceny?;
- z jakich przyczyn wyjaśnienia obciążające współoskarżonych były spójne i konsekwentne, skoro na rozprawie wszystkie z nich zostały odwołane i zakwestionowane?;
- dlaczego, w konfrontacji z udziałem A. R. (1) brała udział również funkcjonariusz A. L., skoro miała być ona pokrzywdzoną (bądź jej męż) w związku ze zniszczeniem przez tego oskarżonego samochodu? jaki wpływ miała obecność funkcjonariusza S. C., na treść wyjaśnień składanych przez oskarżonego A. R. (1) i oskarżonego A. ?;
- skąd oskarżeni mieliby mieć taką wiedzę na temat szczegółów dotyczących przebiegu czynności dochodzeniowych, gdyby faktycznie nie doszło do tych zdarzeń?;

- z jakich przyczyn odstąpiono od zgromadzenia monitoringu miejskiego, skoro inne dowody takie jak wyjaśnienia B. Z. (1) i P. G. (1) wskazują dokładnie na trasę, którą miał pokonać oskarżony B. K. (1) i kwestionują jego udział w przedmiotowej bójce?;
- w oparciu o jakie przesłanki doszło do przesłuchania przez policjantów małoletnich poniżej 15 roku (przesłuchanie trwało aż około dwóch godzin w gabinecie dyrektora) tj. W. S. (1) oraz A. W. (1), a więc bez udziału Sądu, przedstawicieli ustawowych dzieci i biegłych?;
- z jakich przyczyn nie została wyłączona biegła psycholog E. T. podczas przesłuchania małoletniej W. S. (1), chociaż - z jej pytań do małoletniego świadka - wynikało, iż miała ona już wcześniej kontakt z małoletnią W. S. (2) i A. W. (1) na terenie szkoły? i jaki wpływ mógł mieć ten kontakt na treść zeznań w/w świadków?;
- czego dokładnie dotyczyły wcześniejsze czynności biegłej psycholog E. T. z w/ w małoletnimi świadkami?;
- jaki wpływ miał fakt przesłuchania przez policjantów w/w dziewczynek, w kontekście warunków, w jakich doszło do ich przesłuchania (tj. bez psychologa, przedstawicieli ustawowych i Sądu, z wykorzystaniem technik zmierzających do zastraszenia i wymuszenia na świadku określonej treści zeznań) w kontekście zeznań złożonych przez tych świadków na etapie postępowania sądowego?;
- czy wyjaśnienia obciążające B. K. (1), złożone przez współoskarżonych, a także zeznania małoletnich z rażącym naruszeniem procedury karnej, na których oparł się Sąd I Instancji, można oceniać w kategoriach „owoców z zatrutego drzewa”? a jeżeli tak, to jaki to ma wpływ na zakres odpowiedzialności tego oskarżonego?, a także;
- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, polegającą na oparciu się przez Sąd I instancji w zakresie winy oskarżonego B. K. (1) na materiale dowodowym, uzyskanym z naruszeniem treści art. 143§ 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 148 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z § 113 ust 1 pkt 3) i 6) zarządzenia nr 1426 Komendanta Głównego Policji z dnia 23 grudnia 2004r., poprzez przeprowadzenie konfrontacji z udziałem osób nieuprawnionych, w tym policjanta S. C. oraz przez funkcjonariusza A. L., która z racji wątpliwości co do jej bezstronności (w związku ze zniszczeniem samochodu jej męża)- winna podlegać wyłączeniu, a także przeprowadzenie konfrontacji w miejscu do tego nie przystosowanym;
- obrazę art. 185a k.p.k. w zw. z art. 185 b k.p.k., poprzez przesłuchanie małoletnich świadków poniżej 15 roku życia, tj. A. W. (1) i W. S. (2) dwukrotnie, w tym także na etapie postępowania przygotowawczego wyłącznie przez policjantów, podczas gdy w/w przepisy nakazują przeprowadzić w tym celu posiedzenie przez Sądem, z udziałem przedstawiciela ustawowego oraz biegłego sądowego oraz jednokrotne przesłuchanie świadka;
- obrazę art. 196 § 3 k.p.k. w zw. z art. 185 a k.p.k. i art. 185 b k.p.k., poprzez udział w przesłuchaniu w/w małoletnich poniżej 15 roku życia biegłej psycholog E. T., która w związku z tym, iż miała już wcześniej kontakt pozasądowy ze świadkami (w związku z czynem dotyczącym przedmiotowej sprawy) winna zostać wyłączona;
- art. 424 § 1 pkt 1 kpk poprzez sumaryczne powołanie w uzasadnieniu wyroku dowodów, bez wyszczególnienia na jakich konkretnych dowodach oparto ustalenia poszczególnych faktów, co uniemożliwia skontrolowanie toku rozumowania Sądu oraz utrudnia podjęcie polemiki ze stanowiskiem wyrażonym w uzasadnieniu;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na treść orzeczenia, a polegający na przyjęciu, iż oskarżony B. K. (1) dopuścił się przypisanemu mu w pkt I sentencji wyroku -występku z art.158 § 1 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k. - podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przypisania oskarżonemu w ogóle winy, natomiast sam czyn, z uwagi na działanie domniemych sprawców na pustym podwórku, zimą, w godzinach wieczornych i z powodu w którym mowa w wyjaśnieniach oskarżonego G. - nie może mieć charakteru chuligańskiego.

Natomiast wyłącznie z ostrożności procesowej na zasadzie art. 438 pkt 4 kpk, zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił ponadto :

3) rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu B. K. (1), przez nieuwzględnienie w dostatecznym stopniu wszystkich okoliczności dotyczących samego oskarżonego, a w szczególności jego sytuacji życiowej przed wszczęciem postępowania, jak i podczas jego trwania, i w konsekwencji wymierzenie mu kary z naruszeniem zasady indywidualizacji kary w zakresie okoliczności osobistych oraz bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Na zasadzie art. 427 § 1 i 437 § 2 k.p.k.- wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonego B. K. (1) od czynu z art. 158§ 1 k.k. w zw. z art. 57a§ 1 k.k.;

ewentualnie, w przypadku uwzględnienia zarzutu naruszenia prawa procesowego o:

- uchylene wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Sławnie do ponownego rozpoznania.

Z kolei obrońca oskarżonego B. Z. (1) także zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego B. Z. w części dotyczącej Z kolei obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego B. Z. w części dotyczącej pkt I i VI f.

Przeciwko skarżonemu orzeczeniu podniósł następujące zarzuty:

Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć istotny wpływ na treść wydanego wyroku, polegający na bezzasadnym przyjęciu przez sąd meriti, iż oskarżony B. Z. (1) miał brać udział w pobiciu M. D. (1) w dniu 8 grudnia 2011 roku w S., podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że oskarżony co prawda przebywał niedługo przed zajściem ze sprawcami, jednakże po powzięciu informacji odnośnie werbalizowanego przez nich zamiaru przestępnego postanowił niezwłocznie oddalić się z miejsca zdarzenia wraz z B. K. (1), wyrażając tym samym brak zamiaru popełnienia przestępstwa i dystansując się w stosunku do zachowania sprawców.

Obraza prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść skarżonego wyroku, polegająca na naruszeniu wynikającej z art. 7 k.p.k. zasady swobodnej oceny dowodów, poprzez przeprowadzenie oceny zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego wbrew zasadom prawidłowego rozumowania i wbrew wskazaniom doświadczenia życiowego, co w szczególności uwidacznia się przy ocenie zeznań oskarżonych: P. G. (1), O. A. (1). P. K. (1), B. A. (1), D. L. (1), B. Z., M. M. (1), B. K. (1) i A. R. (1), a także oceny dowodu z monitoringu ze sklepu (...) (k.393 akt).

Z ostrożności procesowej podnoszę zarzut rażąco niewspółmierności (surowości) kary pozbawienia wolności orzeczonej względem oskarżonego B. Z. (1), poprzez brak orzeczenia kary pozbawienia wolności z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia jej wykonania, mimo wystąpienia ku temu przesłanek w realiach niniejszej sprawy.

Powołując się na wskazane wyżej zarzuty wniósł o zmianę wyroku w skarżonej części i uniewinnienie oskarżonego B. Z. (1) od czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia.

Z ostrożności procesowej, w razie nieuwzględnienia wniosku zawartego w punkcie 4 petitum niniejszej apelacji, złożył wniosek ewentualny — o zmianę skarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu B. Z. (1) kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacje nie zasługują na uwzględnienie.

Co do apelacji obrońcy oskarżonego B. K. (1).

Niesłuszny jest zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mającego wpływ na jego treść. Oskarżony ten najpierw w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do zarzucanego mu przestępstwa, potem jednak przed prokuratorem przyznał się do niego.

Wyjaśnił, że był jednym z napastników, którzy kopali i bili pokrzywdzonego. Na osobę tego oskarżonego jako jedyne go ze współsprawców pobicia M. D. (1) wskazuje w wyjaśnieniach z postępowania przygotowawczego P. G. (1). Wówczas twierdził on, że B. K. miał z sobą pałkę drewnianą oraz butelkę którą uderzył pokrzywdzonego. Był jednym z czynnych sprawców pobicia. Na B. K. jako sprawcę pobicia wskazał także w swoich pierwszych wyjaśnieniach współoskarżony O. A. (1). On także wskazywał na K. jako osobę mającą przy sobie butelkę po piwie, którą rzucił w pokrzywdzonego, którego wcześniej kopał. Na tego oskarżonego jako sprawcę pobicia wskazał także oskarżony B. A. (1) w toku postępowania przygotowawczego. Udział B. K. w pobiciu M. D. na tym etapie postępowania potwierdził także oskarżony D. L. (1).

To, że ci oskarżeni przed sądem złożyli odmienne wyjaśnienia i odwołali te wcześniejsze, w których obciążali oskarżonego B. K. nie może mieć decydującego znaczenia. Zmiana wyjaśnień przez nich, podobnie jak i przez samego B. K. jest nielogiczna i niespójna. Słusznie sąd I instancji nie dał wiary wyjaśnieniom złożonym przed sądem. Pierwsze wyjaśnienie złożone w postępowaniu przygotowawczym „na gorąco” wkrótce po popełnieniu przestępstwa, a potwierdzone potem przed prokuratorem były najbardziej wiarygodne. Wyjaśnienia tychże oskarżonych w znacznym zakresie pokrywały się z sobą. Oskarżeni nie potrafili podać wiarygodnego powodu tak radykalnej zmiany swoich wyjaśnień. W tym względzie sąd odwoławczy popiera stanowisko Sądu Rejonowego w Sławnie, który słusznie uznał, że oskarżony B. K. popełnił zarzucane mu przestępstwo. Słusznie także sąd ten uznał, że tenże oskarżony podobnie jak i pozostali współoskarżeni dopuścili się występku o charakterze chuligańskim, co kwestionuje jego obrońca.

Zdarzenie miało miejsce przed wejściem do klatki schodowej wielorodzinnego budynku mieszkalnego, w centrum S.. Było to miejsce powszechnie dostępne dla każdego. Sprawcy działali w godzinach wieczornych. W każdej chwili w miejscu zajścia mogła się znaleźć przypadkowa osoba. Oskarżony podobnie jak i pozostali uczestnicy pobicia nie miał żadnego powodu aby napaść i pobić M. D.. Bijąc go myśleli, że napadli na inną osobę, co w żadnym wypadku nie zwalnia ich z winy. W sposób rażący okazali lekceważenie obowiązującego porządku prawnego. Uznanie działania sprawców, w tym B. K. za występki chuligańskie przez sąd I instancji sąd odwoławczy aprobuje.

To, że nie wszyscy oskarżeni wskazują na B. K. jako uczestnika zdarzenia nie może mieć istotnego znaczenia. Samo zdarzenie miało charakter dynamiczny, stąd przy wielości napastników, nazwiska niektórych z nich mogły być pominięte w ich wyjaśnieniach, wtedy gdy przyznawali się do popełnienia tego występku.

Niesłuszny jest także zarzut obrazy przepisów postępowania. Obrońca zarzuca naruszenie przepisów art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk w zw. z art. 167 kpk i art. 410 kpk.

Analiza akt sprawy nie potwierdziła naruszenia zasad obiektywizmu w postępowaniu sądu jak też naruszenia zasady in dubio pro reo oraz zasady swobodnej oceny dowodów.

Obrońca eksponuje przy tym błędy proceduralne powstałe na etapie postępowania przygotowawczego.

Wzięcie udziału A. L. w konfrontacji z udziałem A. R. w związku ze zniszczeniem przez tego oskarżonego samochodu nie może być istotnym błędem proceduralnym. To samo dotyczy obecności policjanta S. C. w czasie wyjaśnień składanych przez A. R. i B. A.. Obrońca eksponując te kwestie nie wskazuje w jakim zakresie mogłoby to wpłynąć na sytuację procesową B. K.. Większość oskarżonych odwołując swoje pisemne wyjaśnienia twierdziła, że uczyniła tak pod presją funkcjonariuszy policji. Kwestię tę wziął pod uwagę sąd I instancji i określił w uzasadnieniu wyroku dlaczego nie dał wiary ich zmienionym wyjaśnieniom.

Obrońca nadmiernie eksponuje dowód z zeznań W. S. (1) oraz A. W. (1) i warunków w jakich zostały one przesłuchane oraz udziału biegłego psychologa w ich przesłuchaniu.

Zeznania W. S. oraz A. W. nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Nie były one przecież bezpośrednimi uczestnikami zdarzenia, a ich zeznania dotyczące głównie tego kogo spotkały, przebywając w piwnicy budynku przy ulicy (...). Jakkolwiek ich zeznania Sąd Rejonowy w Sławnie wziął pod uwagę to nie ulega wątpliwości, że ich zeznania nie są decydujące. Obraza przepisów kpk może być podstawą do uchylenia lub zmiany zaskarżonego wyroku jeżeli mogła mieć ona wpływ na jego treść (art. 438 pkt 2 kpk). Zdaniem sądu odwoławczego pewne błędy proceduralne były mało znaczące i nie miały wpływu na treść rozstrzygnięcia, także z uwagi na to, że dowód ten miał znaczenie marginalne.

Obrońca sugeruje, że wiedzę dotyczącą przedmiotowego zażalenia wszyscy oskarżeni mogą mieć z innego źródła i mogłoby to im zasugerowane przez przesłuchujące osoby. Brak jest jednak ku temu powodów aby tak twierdzić. Wielość podawanych przez oskarżonych szczegółów na wczesnym etapie postępowania przygotowawczego wskazuje na to, że szczegóły te wiążą się z tym, że byli oni sprawcami tego zdarzenia i znaczna ich część dobrze je w tym czasie pamiętała.

Obrońca twierdzi, że nagła zmian wyjaśnień oskarżonego B. K. i odwołanie wcześniejszej wersji w których przyznał się do popełniania przestępstwa była skutkiem stosowania niedozwolonego wpływu i swoistego straszenia go określonym i ujemnym skutkiem. W tym zakresie podnosi w szczególności rzekome wpływanie na oskarżonego przez prokuratora P. Bochyńskiego i złożone w związku z tym oświadczenie przez obrońcę B. K. z tego okresu – adw. J. D.. Sąd I instancji odniósł się w uzasadnieniu wyroku i do tej kwestii. Uznał zeznania P. B. za wiarygodne. Jego zeznania zostały ocenione przez pryzmat całokształtu zebranego materiału dowodowego i słusznie uznano, że oskarżeni, w tym także B. K. (1) jest winien popełniania zarzucanego mu czynu. Istotne jest także to, iż Sąd Rejonowy w Sławnie z uwagi na trudny charakter sprawy poddał weryfikacji dowody zebrane w postępowaniu przygotowawczym, w tym także te, które dotyczyły podnoszonych przez oskarżonych, w tym także przez B. K. nieprawidłowości. Podnoszenie ich przez obrońcę przy prawidłowo przeprowadzonym postępowaniu dowodowym przed sądem nie jest słuszne. Przed sądem przesłuchano oskarżonych jak i świadków i w oparciu o całość materiału dowodowego wydano wyrok w sprawie.

Nie można także zgodzić się ze stwierdzeniem jakoby sąd dopuścił się obrazy art. 424 § 1 pkt 1 kpk. Na wstępie należy zaznaczyć, że wprost przeciwnie pisemne uzasadnienie wyroku jest obszerne i szczegółowe. Nie może to dziwić biorąc pod uwagę to, że w sprawie było oskarżonych 9 osób, a wielość różnorodnego materiału dowodowego wymagała jego oceny i weryfikacji. Sąd ten w uzasadnieniu uwypukla pewne ważne dowody, z kolei inne traktuje nieco marginalnie. Nie można zgodzić się z tym, że nie można ustalić poszczególnych faktów na podstawie powołanych w uzasadnieniu wyroku dowodów, a co miałyby obrońcy utrudnić i uniemożliwić kontrolę toku rozumowania sądu i podjęcie polemiki ze stanowiskiem sądu I instancji. Takie twierdzenie obrońcy jest zresztą zbyt ogólnikowe. Nie bardzo wiadomo o jakie dowody i fakty chodzi, gdyż z apelacji to nie wynika i nie są podane żadne przykłady wskazujące na nieprawidłowości sądu w tym zakresie.

Także złożony przez obrońcę alternatywny wniosek o złagodzenie oskarżonemu orzeczonej kary pozbawienia wolności i wymierzenie kary nieizolacyjnej nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji słusznie wymierzył oskarżonym, w tym także B. K. (1) bezwzględną karę pozbawienia wolności. Popełnił on przecież występki o charakterze chuligańskim. Zgodnie z treścią art. 69 § 4 kk sąd może warunkowo zawiesić wykonanie tej kary tylko w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Zdaniem tego sądu wobec B. K. taki wypadek nie zachodził. Podkreślone w pisemnym uzasadnieniu wyroku przesłanki takie jak działanie w stanie nietrzeźwości, pobicie przypadkowo napotkanej osoby oraz spowodowanie u pokrzywdzonego niemałych obrażeń skutkujących poważnymi cierpieniami fizycznymi musiało skutkować wymierzeniem takiej kary. Stanowisko tego sądu co do rodzaju i wysokości orzeczonej wobec B. K. kary podlega pełnej aprobacie ze strony Sądu Okręgowego w Koszalinie. Nie może tego zmienić fakt, że oskarżony podjął we wrześniu 2012 r. naukę w zaocznym liceum, nadto podjął pracę zarobkową. Względy prewencji ogólnej przemawiają za wymierzeniem kary izolacyjnej, a podnoszone przez obrońcę okoliczności, jak również dołączone do apelacji dowody z dokumentów nie mogą w decydujący sposób wpłynąć

na złagodzenie orzeczonej wobec niego kary. Sąd Rejonowy w Sławnie w sposób prawidłowy zrealizował wytyczne wymiaru kary płynące z treści art. 53 § 1 i 2 kk.

Co do apelacji obrońcy oskarżonego B. Z. (1).

Także ona na uwzględnienie nie zasługuje.

Brak jest podstaw do uznania, że sąd I instancji dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych i mającego wpływ na rozstrzygnięcie zapadłego wyroku. Zebrany materiał dowodowy potwierdził to, iż jednym ze sprawców pobicia M. D. (1) był oskarżony B. Z. (1). O jego udziale w tym zdarzeniu w toku postępowania przygotowawczego mówią współoskarżeni P. G. (1), O. A. (1) i D. L. (1). Jakkolwiek odwołali oni przed sądem swoje wyjaśnienia w części dotyczącej udziału tego oskarżonego w pobiciu to zmiana ta na wiarę nie zasługuje. Ich wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego złożone wkrótce po zdarzeniu były spontaniczne i spójne. Zasługiwały więc na wiarę. Słusznie dał im wiarę sąd I instancji, a sąd odwoławczy te ich wyjaśnienia, mimo iż potem je odwołano aprobeuje.

W przypadku oskarżonego Z. fakt, że został zarejestrowany podczas pobytu w sklepie między 20:11 a 20:12 przez kamerę nie może świadczyć na jego korzyść. Sam zresztą obrońca nie traktuje tego dowodu jako jednoznacznie korzystnego dla oskarżonego z uwagi na kilkuminutową odległość czasową od czasu pobicia M. D.. Budowanie przez oskarżonego B. Z. na takim dowodzie alibi mija się z celem. Tak też został dowód ten prawidłowo oceniony przez Sąd Rejonowy w Sławnie.

Oskarżony, który faktycznie nie przyznał się do popełnienia tego przestępstwa twierdził jedynie, że widział się z pozostałymi oskarżonymi, nie biorąc jednak udziału w samym zajściu, gdyż opuścił ich. Przy uznaniu wiarygodności wyjaśnień P. G., O. A. oraz D. L. w których obciążyli oni B. Z. nie można uznać podanej przez niego wersji wydarzeń dotyczących nie uczestniczenia w pobiciu pokrzywdzonego za wiarygodną. M. D. nie rozpoznał B. Z. jako sprawcę pobicia go. Nie może to jednak dziwić biorąc pod uwagę wieczorną porę zdarzenia i ilość uczestników zajścia. Wcześniej już omówione dowody w postaci wyjaśnień części oskarżonych przy prawidłowej ich interpretacji są wystarczającymi do uznania winy B. Z.. Obrońca stara się w apelacji podważyć wiarygodność wyjaśnień tych oskarżonych którzy B. Z. obciążają eksponując warunki w jakich byli słuchani w pomieszczeniach (...) policji. Nie wskazuje jednak w apelacji dlaczego warunki te miałyby mieć ujemny i decydujący wpływ na B. Z. i jego sytuację procesową. Odwołanie wcześniejszych wyjaśnień przez kilku oskarżonych, którzy obciążali wcześniej B. Z. i twierdzenie, że odszedł on od reszty grupy i nie brał udziału w pobiciu wskazuje na to, że starali się oni celowo dopasować swoje wyjaśnienia do wersji przedstawionej przez tegoż oskarżonego. To, że oskarżeni P. K., M. M. oraz A. R. w ogóle nie wskazywali na sprawstwo B. Z. nie może być brane pod uwagę. Sąd I instancji brał pod uwagę wszystkie wersje wyjaśnień dziewięciu oskarżonych i na jej podstawie słusznie uznał, że B. Z. był jednym ze sprawców pobicia. Sąd ten także w uzasadnieniu wyroku ustosunkował się do kwestii rzekomego wywierania na oskarżonych presji natury psychicznej oraz fizycznej. Obrońca wskazuje, że część oskarżonych mogła mieć powody, aby na określonym etapie postępowania przygotowawczego, obciążyć bezpodstawnie B. Z., jednak nie przytacza w swojej apelacji w tym zakresie żadnych konkretów. Tak więc należy uznać, że ustalenia Sądu Rejonowego w Sławnie były prawidłowe i słusznie uznał on sprawstwo B. Z. w zakresie popełnienia zarzucanego mu przestępstwa.

Nietrafny jest także zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 kpk). Tak jak i w przypadku oskarżonego B. K. sąd nie naruszył tej zasady, w sposób swobodny a nie dowody oceniając całość zebranego materiału dowodowego. Prawidłowo ocenił wyjaśnienia części oskarżonych, w których obciążali oni B. Z. i słusznie doszedł do wniosku, że tenże oskarżony jest współsprawcą pobicia M. D.. Obszerne uzasadnienie wyroku omawia dowody w tym zakresie i stanowisko sądu dlaczego dał wiarę dowodom obciążającym B. Z., a nie dał wiary dowodom przeciwnym. Stanowisko to sąd odwoławczy aprobeuje.

Złożony przez B. Z. alternatywny wniosek o złagodzenie orzeczonej wobec niego kary także nie może być uwzględniony. Oskarżony nie zasługuje na karę nieizolacyjną z przyczyn o których wcześniej w uzasadnieniu napisano oceniając w tej części apelację obrońcy oskarżonego B. K.. To że jest on osobą młodą, obecnie studiującą, na początkowym etapie swojego życia, której bezwzględna kara pozbawienia wolności może skomplikować dalszą drogę życiową to zbyt

słabe argumenty aby warunkowo zawiesić mu wykonanie kary pozbawienia wolności , co zgodnie z treścią art. 69 § 4 kk jest szczególnym wyjątkiem w przypadku występkę chuligańskiego. Takie rozstrzygnięcie kłóciłoby się zresztą z wewnętrzną sprawiedliwością wyroku, skoro pozostali uczestnicy pobicia zostali skazani także na bezwzględne kary pozbawienia wolności. Wytyczne wymiaru kary z art. 53 § 1 i 2 kk sprzeciwiają się złagodzeniu B. Z. orzeczonej kary. Orzeczona kara roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności , jakkolwiek dość surowa to z pewnością trzeba ją uznać za rażąco surową w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk.

Reasumując należało utrzymać w mocy zaskarżony wyrok , uznając apelacje obrońców oskarżonych B. K. oraz B. Z., podobnie jak i pozostałe za oczywiście bezzasadne.

Orzeczenie sądu II instancji zapadło w oparciu o przepis art. 437 § 1 kpk.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze wobec oskarżonych orzeczono w myśl art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk.